

Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei:

Partea a 2-a

Text de memorat: (Apocalipsa 13:10)

„¹⁰ Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților.”

Sabat după-amiază

În secolul al XV-lea, Văile Piemontului, aflate sus în Alpii din nordul Italiei, erau căminul valdenzilor, un popor hotărât să rămână credincios Bibliei. Din cauza loialității lor statornice față de Hristos, au fost puternic persecutați. În 1488 d.Hr., valdenzii din Valea Loyse au fost uciși cu brutalitate de Biserica Romană pentru credința lor.

Un alt val de persecuție a venit în secolul al XVII-lea, când ducele de Savoy a trimis în zonă 8.000 de soldați și a cerut populației locale să îi adăpostească în casele lor. Aceasta nu era decât o strategie pentru a le oferi soldaților acces ușor la victimele lor. Pe 24 aprilie 1655, la ora 4:00 dimineața, a fost dat semnalul pentru începerea masacrului. De data aceasta, numărul morților s-a ridicat la peste 4.000.

Din păcate, istoria se repetă adesea. La fel ca persecuțiile din trecut, cea care urmează are scopul de a-i forța pe toți să se conformeze unui anumit set de credințe și unui sistem de închinare aprobat oficial. Ca întotdeauna însă, Dumnezeu va avea un popor care nu va capitula.

Duminică, 11 iunie

Rana de moarte

După cum am studiat deja, puterile fiarei din Apocalipsa 13 și 14 reprezintă un sistem mondial de închinare falsă. Însă nu este doar atât.

1. Citește Apocalipsa 13:5; 12:6,14 și Daniel 7:25. Cât de mult avea să domine această putere peisajul religios în secolele anterioare?

Apocalipsa 13:5

⁵ I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.

Apocalipsa 12:6,14

⁶ Și femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.

¹⁴ Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.

Daniel 7:25

²⁵ El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.

Fiara avea să rămână în istorie pentru o perioadă clar specificată. În profețiile simbolice temporale, o zi profetică înseamnă un an literal. În Numeri 14:34 citim: „un an de fiecare zi” – aplicând principiul biblic de numărare a unei zile pentru un an. Și din nou, în Ezechiel 4:6, Dumnezeu spune: „îți pun câte o zi pentru fiecare an”. Acest principiu s-a dovedit corect în mod repetat în interpretarea profețiilor biblice, cum este cazul celor șaptezeci de săptămâni din Daniel 9:24-27. Calculând perioada menționată în Apocalipsa 13:5, de 42 de luni, cu 30 de zile într-o lună, ajungem la o perioadă de 1.260 de zile profetice sau ani literali. Calendarele din vechime aveau de obicei 360 de zile într-un an.

În secolul al IV-lea, împăratul roman Constantin a legalizat creștinismul în imperiu. Când și-a mutat capitala în Bizanț, în 330 d.Hr., pentru a uni partea de răsărit a imperiului cu cea de apus, el a lăsat la Roma un vid de conducere. Atunci, papa a umplut acest vid. El a devenit nu numai un lider religios puternic, ci și o forță politică de temut în Europa. În 538 d.Hr., Iustinian, împăratul roman, i-a acordat în mod oficial episcopului roman rolul de apărător al credinței. Biserica medievală a exercitat o mare influență din anul 538 d.Hr. până în anul 1798 d.Hr., incluzând aici persecuțiile îngrozitoare menționate la începutul acestui studiu. Generalul lui Napoleon, Berthier, l-a luat pe papa prizonier în 1798 d.Hr., exact când se împlinea profeția.

Lovitura dată astfel papalității a fost una serioasă, dar, conform cu Apocalipsa 13:12, rana de moarte avea să fie vindecată, iar lumea avea să audă multe din partea acestei puteri – mult mai multe.

Gândește-te cât de uimitoare este profeția biblică și cum Dumnezeu ne dezvăluie prin ea evenimentele viitoare. Astfel, ne putem încrede în promisiunile lui Dumnezeu, chiar și în cele pe care nu le vedem încă împlinite?

Părăsirea adevărului

2. Reține profeția din 2 Tesaloniceni 2:3,4,9-12. Ce semne distinctive ne oferă pentru identificarea fiarei, a puterii antihristului?

2 Tesaloniceni 2:3,4,9-12

- ³ Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării,
- ⁴ potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.
- ⁹ Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase,
- ¹⁰ și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru ceice sînt pe calea pierzării, pentru că n'au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiți.
- ¹¹ Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună:
- ¹² pentruca toți cei ce n'au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osîndiți.

Apostolul Pavel avertizează comunitatea creștină cu privire la o „lepădare” de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. El este îngrijorat în legătură cu semintele apostaziei, prezente deja în biserica Noului Testament, care aveau să înflorească în secolele următoare, înainte de a doua venire a lui Hristos. O evanghelie falsă avea să intre în biserică, distorsionând Cuvântul lui Dumnezeu.

Satana este cel care se află în spatele acestei apostazii. El este adevăratul „om al fărădelegii” care dorește să se înalțe „mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» și stă în „Templul lui Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). Dar „marele amăgitor” lucrează prin agenți omenești, pentru a-și îndeplini scopurile. Identificarea caracteristicilor din Daniel și din Apocalipsa descoperă că, de fapt, cornul cel mic din Daniel 7, fiara din Apocalipsa 13 și 14 și „omul fărădelegii” din 2 Tesaloniceni 2 reprezintă aceeași entitate.

Comentariul biblic AZȘ notează astfel: „O comparație cu profeția lui Daniel despre puterea hulitoare care urmează Romei păgâne [...] și cu tabloul lui Ioan cu privire la fiara care seamănă cu un leopard [...] dă pe față multe asemănări între cele trei descrieri [cornul cel mic, puterea fiarei

și omul fărădelegii]. Aceasta duce la concluzia că Daniel, Pavel și Ioan vorbeau despre aceeași putere, [...] papalitatea” (vol. 7, p. 271).

Este extrem de important să ne amintim că profeția biblică descrie un sistem religios care a compromis Cuvântul lui Dumnezeu, a înlocuit Evanghelia cu tradițiile omenești și s-a îndepărtat de adevărul biblic. Aceste profeții sunt date de un Dumnezeu incredibil de iubitor pentru a-Și pregăti poporul pentru venirea lui Isus. Ele sunt o muștrare împotriva unor organizații religioase care s-au îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu, deși nu neapărat și împotriva oamenilor din ele (vezi Apocalipsa 18:4). Mesajul nostru este despre un sistem care a înșelat milioane de oameni. Deși amăgiți, acești oameni sunt mult iubiți de Hristos. De aceea, trebuie să îi tratăm ca atare.

„Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta sunt cuprinse Legea și Prorocii” (Matei 7:12). Cum aplicăm acest principiu atunci când avem de-a face cu puterile fiarei descrise în Apocalipsa 13 și 14?

Apocalipsa 13

- 1 Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă.*
- 2 Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.*
- 3 Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară.*
- 4 Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?”*
- 5 I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.*
- 6 Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer.*
- 7 I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruie. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.*
- 8 Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului care a fost junghiat.*
- 9 Cine are urechi să audă!*

- 10 Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților.
- 11 Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.
- 12 Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.
- 13 Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor.
- 14 Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabia, și trăia.
- 15 I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.
- 16 Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte,
- 17 și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.
- 18 Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.

Apocalipsa 14

- 1 Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.
- 2 Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu lăuta, și cântau din lăutele lor.
- 3 Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ.
- 4 Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.
- 5 Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

- 6 *Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.*
- 7 *El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”*
- 8 *Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!”*
- 9 *Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,*
- 10 *va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.*
- 11 *Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!*
- 12 *Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”*
- 13 *Și am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!”*
- 14 *Apoi m-am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.*
- 15 *Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune seceră Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.”*
- 16 *Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat seceră pe pământ. Și pământul a fost secerat.*
- 17 *Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger care avea și el un cosor ascuțit.*
- 18 *Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.”*
- 19 *Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.*

20 Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.

Marți, 13 iunie

Strategia finală a lui Satana

Sondajele descoperă o profundă lipsă de încredere a cetățenilor lumii în instituții și în guverne. Milioane de oameni se întrebă: „Există cineva capabil din punct de vedere moral să conducă lumea?” Profețiile din Apocalipsa identifică puterea fiarei ca fiind aceea care, sub auspiciile unei uniuni religioase/politice, va fi văzută ca puterea capabilă să facă lucrul acesta.

3. Citește Apocalipsa 17:12-14. Cum descrie Ioan scenele finale din istoria pământului? Ce contrast puternic vezi aici?

Apocalipsa 17:12-14

¹² Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.

¹³ Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.

¹⁴ Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”

În acest pasaj, Ioan evidențiază trei idei principale. În primul rând, puterile politice au „același gând” și „dau fiarei puterea și stăpânirea lor”. În al doilea rând, acest conglomerat al rătăcirii se va război cu Isus, Mielul. În al treilea rând, în ultimul război al pământului, Hristos și urmașii Săi ies biruitori. Fiara nu învinge; Isus, da.

Te-ai întrebat vreodată ce strategie ar putea folosi Diavolul pentru a uni națiunile? Istoria se repetă adesea. Descoperim lecții valoroase din căderea Imperiului Roman. Când invaziile germanice din nord amenințau Europa de Vest, împăratul roman Constantin s-a întors către religie. Autoritatea bisericii, combinată cu puterea statului, a devenit chiar instrumentul de care Constantin avea nevoie. Întărirea continuă a sfințeniei duminicii, în secolul al IV-lea, a fost o mișcare politică și religioasă calculată, care urmărea să unească imperiul într-o perioadă de criză. Constantin voia ca imperiul lui să fie unit, iar Biserica Romană îl voia „convertit”. Renumitul istoric Arthur Weigall declară clar lucrul acesta: „Biserica a sfințit duminica [...] în mare parte pentru că ea era sărbătoarea săptămânală a soarelui; pentru că exista o politică creștină clară de a prelua sărbătorile

păgâne îndrăgite de popor prin tradiție și de a le da o semnificație creștină” (*The Paganism in Our Christianity* [New York: G.P. Putnam’s Sons, 1928], p. 145).

Într-o perioadă de mare strâmtorare, când întreaga lume va fi speriată, rănită și înfricoșată, oamenii vor avea o nevoie disperată de cineva care să le aducă stabilitate și protecție. Așa s-a născut tirania în trecut și nu avem niciun motiv să credem că nu s-ar întâmpla din nou. Conform profeției, ceva va produce aceste evenimente finale.

E greu de spus cum se vor desfășura aceste lucruri, dar lumea a văzut deja cum se pot produce rapid schimbări importante. Chiar dacă nu știm detalii legate de ce va veni, trebuie să fim pregătiți pentru orice.

Miercuri, 14 iunie

Semnul fiarei

4. Compară Apocalipsa 14:9 cu Apocalipsa 14:12. Unde este pus semnul fiarei? (Vezi Deuteronomul 6:8; 11:18.) Care sunt două caracteristici care deosebesc poporul lui Dumnezeu de cei care primesc semnul fiarei?

Apocalipsa 14:9

⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,

Apocalipsa 14:12

¹² Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Deuteronomul 6:8

⁸ Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntare între ochi.

Deuteronomul 11:18

¹⁸ Puneți-vă, dar, în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntare între ochii voștri.

Un grup se închină fiarei, iar altul păzește poruncile lui Dumnezeu (care includ a patra porunca, cea pe care puterea fiarei a căutat să o schimbe) și are credința lui Isus. Acesta este contrastul. Lucrând prin fiara care se ridică din mare și prin cea care se ridică din pământ, Diavolul încearcă să submineze autoritatea lui Dumnezeu atacând inima închinării, și anume Sabatul. Semnul fiarei este pus fie pe mână, fie pe frunte. Fruntea este un

simbol al minții, unde se află conștiința, rațiunea și judecata; mâna, în contrast, este un simbol al acțiunilor și al faptelor.

Vine ziua, posibil mai devreme decât credem, când vor fi date legi care ne vor îngădi libertatea religioasă. Cei care urmează în mod conștient Cuvântul lui Dumnezeu și țin adevăratul Sabat al Domnului vor fi etichetați ca oponenți ai unității și ai binelui societății.

„Cei care respectă Sabatul biblic vor fi declarați dușmani ai legii și ordinii, care dau la o parte restricțiile morale ale societății, provocând anarhie și decădere și atrăgând pedepsele lui Dumnezeu asupra pământului. [...] Ei vor fi acuzați de lipsă de loialitate față de stat” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 592).

Biserica Romană pretinde că duminica este „semnul” autorității ei ecleziastice. „Desigur, Biserica Catolică afirmă că schimbarea a fost făcută de ea. [...] Iar aceasta este un semn al puterii și al autorității ei ecleziastice în chestiuni religioase” (*The American Catholic Quarterly Review*, ianuarie 1883).

Apocalipsa prezice că, în viitor, într-o perioadă de criză internațională, lumea noastră se va confrunta cu o transformare politică, socială, religioasă și morală radicală, în care va fi impusă păzirea duminicii, care apoi va deveni „semnul fiarei”. Nu ne-a fost descoperit modul în care aceste lucruri se vor desfășura. Scriptura ne oferă numai o descriere generală, dar suficientă pentru a ne arăta că punctul culminant al marii lupte va fi problema închinării – fie la fiară, fie la Creator – și că Sabatul zilei a șaptea va juca un rol esențial.

Omenirea a fost întotdeauna împărțită între cei care sunt de partea lui Dumnezeu și cei care sunt de partea lui Satana. De ce nu poate exista o cale de mijloc? Cum putem ști sigur de a cui parte suntem?

Joi, 15 iunie

Testul Sabatului

Chiar acum, poate, se pregătește scena pentru această persecuție iminentă. Pe 6 iunie 2012, papa Benedict al XVI-lea a făcut un apel urgent în fața a mai mult de 15.000 de oameni adunați în Piața Sfântul Petru din Roma – că duminica trebuie să fie o zi de odihnă pentru toată lumea, pentru ca oamenii să fie liberi să fie cu familiile lor și cu Dumnezeu. „Apărând duminica, apărăm libertatea umană.” Lucrul acesta nu echivalează, desigur, cu a le cere altora să țină această zi în opoziție cu Sabatul biblic, dar arată că ideea duminicii ca „zi de odihnă” este, cu siguranță, o

problemă reală. Mai devreme sau mai târziu, vor fi date legi, iar cei care urmează cu conștiinciozitate Cuvântul lui Dumnezeu și păzesc adevăratul Sabat vor fi etichetați drept inamici ai intereselor societății.

În această perioadă de criză, aceia care fac parte din poporul lui Dumnezeu, prin harul și prin puterea Lui, vor rămâne tari în convingerile lor de a-L urma. Nu vor ceda presiunii. În contrast cu semnul fiarei, ei vor primi pecetea lui Dumnezeu.

Pecetea erau folosite în vremurile străvechi pentru a atesta autenticitatea documentelor oficiale. Ne-am aștepta să găsim sigiliul lui Dumnezeu inclus în Legea Sa. Sigiliile din vechime erau un semn distinctiv personalizat.

5. Citește Exodul 20:8-11. Ce elemente ale unui sigiliu găsești în porunca Sabatului? Cum se diferențiază porunca Sabatului de celelalte porunci?

Exodul 20:8-11

⁸ Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.

⁹ Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău.

¹⁰ Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.

¹¹ Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

Porunca a patra conține trei elemente ale unui sigiliu autentic. Mai întâi, numele celui căruia îi aparține sigiliul: „Domnului Dumnezeului tău” (Exodul 20:10). Apoi, titlul acestuia: Domnul care „a făcut” (Exodul 20:11) sau Creatorul. Și, în al treilea rând, teritoriul lui: „cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele” (Exodul 20:11). Conform cu Apocalipsa 7:1-3, pecetea lui Dumnezeu este pusă numai pe fruntea noastră, un simbol al minții, al voinței. Isus ne respectă libertatea de alegere. El ne invită să Îl lăsăm să ne modeleze mintea prin Duhul Său cel Sfânt, ca să nu fim îndepărtați de ancora credinței noastre în Cuvântul lui Dumnezeu (Efeseni 4:30). Înțelegem că sunt credincioși cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și [au] credința lui Isus (Apocalipsa 4:12), iar în acele porunci este inclusă și porunca a patra, cea schimbată de puterea fiarei.

Ce condiții poți vedea dezvoltându-se în zilele noastre care ar putea duce la restrângerea libertății religioase? Ce obstacole rămân în continuare?

Un gând de încheiere

„Când protestantismul va întinde mâna peste abis, pentru a prinde mâna puterii romane, când ea va întinde mâna peste abis pentru a da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei întreite uniri, țara noastră [Statele Unite ale Americii] va respinge orice principiu al Constituției, ca o conducere protestantă și republicană, și va face legi pentru propagarea falsurilor și înșelăciunilor papale, putem cunoaște că a venit timpul pentru lucrarea prin minuni a lui Satana și că sfârșitul este aproape” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 451).

„Avem tendința să trecem cu vederea faptul că duminica este ziua de închinare a forțelor opozante [...], în desfășurarea cărții Apocalipsa. Duminica este un simbol extrem de important, care descoperă viclenia și sofismul incredibil al balaurului. [...] Balaurul a căutat să uzurpe locul lui Dumnezeu în univers, prezentându-se ca adevăratul obiect al închinării și susținând că Legea lui Dumnezeu este nedreaptă – că ar trebui schimbată. Balaurul a schimbat Legea într-un punct esențial al Decalogului, acolo unde Dumnezeu este identificat drept Creator și Răscumpărător, singurul demn de închinare (Exodul 20:8-11; Deuteronomul 5; cf. Apocalipsa 4:11; 5:9,13,14). Schimbarea Legii exprimă nu numai ura balaurului față de voia lui Dumnezeu (Legea), ci și încercarea lui de a-I lua locul lui Dumnezeu devenind obiectul închinării” (Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, pp. 53, 54 – manuscris nepublicat).

Studiu zilnic

Biblia: Psalmii 29 – 35;

Ce zicea David când îi mergea bine?

La ce vreme să se roage oamenii evlavioși?

Cine nu duce lipsă de niciun bine?

Unde promitea David că o să-L laude pe Domnul?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 23 (până la „Mărturisirea trebuie să fie specifică”).

Îi putem ierta și înțelege pe cei care nu își mărturisesc greșeala?